

Poetul și patria

Adrian Păunescu

Poetul n-are voie să trădeze
și nici să facă glume despre Neam,
el simte totul, de la Râu la Ram,
născut ca lacrima de metereze.

Poetul n-are voie să adoarmă,
cât sunt neazuri încă și nevoi,
prin el suntem la ceas de veghe noi,
poetul ne e rodnică alarmă.

Poetul n-are voie să transforme
în mod oracular, în mod peltic,
nimic în totul, totul în nimic,
nici coaja-n fruct, dar nici esența-n formur.

Poetul n-are voi și nu poate
să-și terfelească misiunea sa,
el pentru libertate va lupta
dar nu-și va bate joc de libertate.

Poetul n-are voie să se mintă,
și nici să mintă oamenii prin vers,
că azi ar exista doar univers
și nu popor, familie sau gintă.

Poetul n-are voie să prefacă
durerea lumii în orchestra sa,
el trebuie să caute în ea
model pentru-o simțire prea săracă.

Poetul n-are voie nici să știe
necum să-nvețe din vreun loc savant,
plăcerea limbuției în neant,
când el în viață are-o datorie.

Și când cuvântul lui, pătruns în țară,
ca ploaia-n brazdă, îl va ține viu,
pierzând și câștigând acest pariu,
Poetul are voie să și moară.

În schimb, Poetul are veșnic voie
să creadă-n adevăr și în frumos,
să fie , trup și răni, cu cei de jos,

cu vâsla versului slujind pe Noe.

Poetul are voie să greșească
în dragoste, în vise, în păreri,
să nu-și mai afle capul nicăieri
când e la mijloc spita femeiască.

Poetul are voie să și plângă,
atunci când oamenii normali zâmbesc,
pentru poet rămâne omenesc
să-ți poarte crucea pe golgota stângă.

Poetul are voie a fi rană,
când celelalte răni, ce-au fost pe-aici,
s-au prefăcut în biete cicatrici,
care-au uitat condiția umană.

Poetul are voie să întrebe
ce-i viața, cum e viața, ce-a ajuns,
în numele nevoii de răspuns,
în numele-ndelung truditei plebe.

Poetul are voie să și riște,
de partea omului de rând sărind,
cum are voie și la un colind,
ce poate-n oameni sufletul să-l miște.

Poetul are voie strict la toate,
de fapt în toate e problema sa,
el pentru libertate va lupta
dar nu-și va face joc din libertate.

Și, dacă din adânc de om și țară,
cuvântul lui, de dâșii însușit,
va reveni , precum a fost rostit,
Poetul n-are voie să mai moară.